

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 411/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., Z., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 184/2007-147 zo 4. decembra 2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 11 Cb /1/2006-120 z 26. júna 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2008 doručená sťažnosť spoločnosti B., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 184/2007-147 zo 4. decembra 2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 Cb /1/2006-120 z 26. júna 2007.

Postup a rozhodnutie krajského súdu považuje sťažovateľka za neobjektívne a také, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nepredstavuje logické vyvrcholenie činnosti súdu pri vydávaní rozsudku. Podľa jej názoru všeobecný súd nerešpektoval základné zásady súdneho konania a nerozhodol na základe skutočného stavu veci.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd na základe jej sťažnosti nálezom vyslovil porušenie označených práv v predmetnom konaní, zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 2 Cob 184/2007-147 zo 4. decembra 2007 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 11 Cb /1/2006-120 z 26. júna 2007, vrátil vec na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke trovy konania.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 54/06, III. ÚS 314/06).

Podstatou námietok sťažovateľa je to, že vidí nezákonnosť postupu všeobecných súdov pri rozhodovaní vo veci v tom, že porušili zásadu dvojinštančnosti konania tým, že krajský súd ako súd odvolací síce potvrdil rozsudok prvostupňového okresného súdu, ale z iného dôvodu ako okresný súd.

Sťažovateľka je toho názoru, že boli porušené jej práva podľa 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a ďalej uvádza:

„Porušenie vyššie uvedeného práva sťažovateľ vidí v tom, že Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa z iných dôvodov ako uviedol súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí. Súd prvého stupňa rozhodol o predbežnej otázke platnosti odstúpenia od zmluvy tak, že odstúpenie považoval za platné. Na druhej strane odvolací súd potvrdil jeho rozhodnutie, a to napriek tomu, že odstúpenie od zmluvy považoval a neplatné. Sťažovateľ má za to, že takýmto postupom Okresného súdu Bratislava IV ako aj Krajského súdu v Bratislave bola porušená zásada dvojinštančnosti konania, pretože Krajský súd rozhodol o predbežnej otázke neplatnosti odstúpenia od zmluvy o dielo v neprospech sťažovateľa až v druhej inštancii, voči čomu nemal sťažovateľ možnosť riadneho opravného prostriedku.“

Ústavný súd poznamenáva, že toto zákonné ustanovenie treba z hľadiska práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať a uplatňovať s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Z citovaných článkov ústavy a dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za základný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Špecifickým princípom konania pred ústavným súdom je aj nemožnosť preskúmať a prehodnocovať rozhodnutia všeobecných súdov po právnej stránke alebo po skutkovej stránke. Ústavný súd sa obmedzuje len na preskúmavanie ústavnosti aplikácie právnych noriem orgánmi štátu a ich výsledkov. Preto v danom prípade nie je možné zaujať právny názor už raz judikovaný všeobecným súdom, ktorý vychádza zo správne vykonaného dokazovania a z dostatočného odôvodnenia. Ak ústavný súd konštatuje, že právny názor všeobecných súdov je ústavne konformný a logický a dostatočne právne zdôvodnený v súlade s platným právom, potom označené práva, ktorých porušenie je namietané, nemôžu byť nijako predmetnými rozhodnutiami všeobecných súdov dotknuté. Z tejto premisy vychádza ústavný súd vždy pri posudzovaní zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, keď skúma či konaním, alebo rozhodnutiami všeobecných súdov nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv.

V danom prípade krajský súd dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, avšak rozšíril dôvody potvrdenia tohto rozhodnutia, keď konštatoval vo svojom rozhodnutí č. k. 2 Cob 184/2007-147 zo 4. decembra 2007 na str. 4, druhý odsek: „*Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. s nariadením pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, avšak čiastočne z iných dôvodov, než uvedených v odôvodnení.*“ Krajský súd teda nepoprel správnosť odôvodnenia okresného súdu ale rozšíril dôvody potvrdenia o ďalšie. Napokon aj v prvostupňovom

konaní okresný súd skúmal otázku platnosti či neplatnosti úkonu odstúpenia od zmluvy, ale nebral ju za meritórnú, čo však ale neznamená, že krajský súd si túto otázku po opakovanom dokazovaní nemôže položiť opätovne a brať ju ako jeden z podkladov na rozhodnutie.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že uvedeným postupom súdov Slovenskej republiky neboli porušené základné práva sťažovateľky tým, že príslušný súd nerozhodol v súlade s jej právnym názorom. Ústava negarantuje právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd na záver konštatuje, že postupom dotknutých súdov nijako nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2008